

Bevallingsverhaal MILLIE

6/1/20

Op 06/01/20 ging ik op controle bij de gynaecoloog. Het hartje klopte krachtig en het vruchtwater en de moederkoek zagen er goed uit. Ze schatte dat de baby al rond de 3 kg woog, maar dat het misschien nog een paar dagen zou duren. Ik verveelde me rot de laatste dagen en was zo ongeduldig! Ik besloot dan maar om met mijn ouders naar de Brico te gaan om nog wat kleine klusjes in huis te kunnen doen voor de baby kwam. Daar rondlopen was al niet meer vanzelfsprekend voor mij, want ik waggelde ondertussen als een eend.

Toen we buiten kwamen en ik me neerzette in de auto, brak mijn water! Ik bleef kalm, maar was blij dat m'n ouders bij mij waren. Ik heb onmiddellijk Liesl gebeld, mijn lieve vroedvrouw en schoonzus. Ze vertelde dat ik binnen de 24 uur wel in arbeid moest gaan en vroeg om haar op de hoogte te houden. Ik stuurde haar foto's om zeker te zijn dat het vruchtwater was, want ik kon het zelf niet geloven. Ze zei dat ik even moest wachten of de weeën op gang zouden komen. Dat was het geval!

Mijn vader noteerde mijn weeën in een boekje en het was van in het begin duidelijk dat er maar vijf minuten tussen zaten. Daarna 3 minuten, 2 minuten en na 2 uur slechts 1 minuut... Ik belde Liesl en zei dat ik me toch comfortabeler zou voelen als ik naar het ziekenhuis ging. Je moet weten dat ik eigenlijk van plan was om al mijn arbeid thuis te doen met de hulp van Liesl en op het einde pas naar het ziekenhuis te vertrekken. Liesl begreep mijn beslissing volkomen en zou ons daar ontmoeten en afwachten of ze mocht helpen met de arbeid en bevalling, omdat ze normaal niet in de ziekenhuizen in Gent werkt.

Ik werd naar het verloskwartier gebracht en merkte meteen de huiselijke sfeer op. Er was ook een bad aanwezig, wat me erg aangenaam leek. In het ziekenhuis kwam er meteen een toffe vroedvrouw checken en bevestigen dat ik al 4 cm ontsluiting had. Ik was fier op mezelf dat ik dat thuis op die twee uurtjes al voor elkaar had gekregen! In het ziekenhuis werd de pijn steeds erger. Liesl en mijn vriend Hannes hebben me ongelooflijk hard gesteund. Ze masseerden om de beurt en moedigden me continue aan. Voor sommige vrouwen is dat misschien eerder lastig, maar ik had heel veel aan die bemoedigende woorden.

Ik ging in bad en Liesl en Hannes sproeiden bij elke wee warm water over mijn buik, wat heel verzachtend werkte. We wisselenden zo nog een paar keer van houding. Ik lag op handen en knieën in bed en Liesl oefende drukpuntmassages uit en motiveerde me om bij elke wee de pijn weg te puffen. Zonder haar had ik het allemaal niet gekund.

Op die manier ging ik van 4 cm naar 7 cm en ik had vaak een goede controle over de pijn, maar op een gegeven moment merkte ik dat ik de controle verloor. Mijn baby lag ook niet juist, het was een sterrenkijkertje, toen al een kleine dromer!

Op 7 cm kwam de vroedvrouw van het ziekenhuis nog eens controleren en de centimeters kwamen trager. Ik schoot even in paniek en kon niet meer omgaan met de pijn. Toen ben ik gezwicht voor epidurale en ik had meteen schrik dat ik spijt zou krijgen. Liesl legde me uit dat wanneer ik een beslissing maak, ik er volledig moest achterstaan. Dat hielp en toen de verdoving begon te werken, was ik enorm opgelucht en dankbaar. Ik had mijn lichaam goed ingeschat. Ik moest wel aan de monitor blijven. De baby's hartslag ging soms omhoog, maar ik heb me op geen enkel moment onveilig gevoeld. Liesl stelde me namelijk steeds gerust. Ik wist dat het ons zou lukken.

Tijdens de epidurale heeft Hannes wat geslapen en ook ik kon een half uurtje wegsoezen. Daarnaast hebben Liesl en ik veel gepraat. Zo'n magische momenten die ik nooit zal vergeten. Toen de vroedvrouw nog eens kwam controleren, gingen de centimeters echt wel te traag. Als het niet sneller zou gaan, zou het een keizersnede kunnen worden. Ik heb al mijn resterende energie gebruikt om met mijn baby te communiceren dat we het zo gingen doen. Mijn klein popje heeft geluisterd. Bij de volgende controle had ik opeens 10 cm. We waren allemaal erg opgelucht! Het was tijd om te persen.

De gynaecoloog kwam binnen en was erg goed gezind. Ik voelde me direct op mijn gemak. Het persen ging echt vlot. Het vreemde is alleen dat je met een epidurale een beetje in het niets perst. Ik werd enorm aangemoedigd en kreeg continue te horen dat ik het heel goed deed. Het is een soort oerkracht die met geen pen te beschrijven valt. Ik kreeg wel een knip omdat de baby niet juist lag, maar door de verdoving heb ik dat niet gevoeld. Om 5u57 was onze kleine schat daar. Ik mocht de baby zelf aannemen en checken wat het geslacht was, want dat wisten we allemaal niet.

Een meisje! Lieve Millie. Wat een speciaal moment! We hebben in elkaars armen gehuild van geluk met Millie op mijn buik. Ze was zo mooi, zo perfect. Geen woorden voor. Hannes was zo lief. Ik heb een uur kunnen skinnen en daarna Hannes ook. Liesl hielp om Millie aan de borst het eerste colostrum te laten drinken zodat ze meteen de belangrijke vitamines binnen kreeg. Er heerste een ontspannen sfeer. Omdat het druk was op het verloskwartier, kreeg Liesl veel vrijheid. Zij mocht haar wegen en meten en gaf ons daarna de ruimte om even te kunnen genieten van ons kersvers gezin.